

De echte inzet van de verkiezingen is de impotentie van de Belgische democratie

Marc De Vos

Directeur

Itinera Institute

Terwijl de partijhoofdkwartieren gonzen, de persredacties in overdrive gaan, de brievenbussen uitpuilen, de email-boxen verzuipen en het internet dichtslibt, ga ik met stijgende frustratie de dreigende datum van 7 juni tegemoet. Omdat ik mij erger bij de gladde politieke marketing, bij de valse personencultus, en bij de mooie plaatjes en holle slogans die naar waspoeder ruiken. Omdat ik lak heb aan het verkleuteren en het "verleuken" in vele media, aan de polls en de tests, aan de video's van één minuut, aan de "soundbites" van dertig seconden, aan de websites van één dag, aan de nieuwsbrieven van de ochtend en aan al dat nutteloze drukwerk. Omdat ik afhaak bij het pseudo-Obamagedoe om via Twitter, Facebook en andere YouTubes vooral zichzelf en weinig boodschap te verspreiden.

Omdat ik pas voor de informatieovervloed die uiteindelijk leidt tot desinformatie, tot desinteresse en tot manipulatie. Omdat ik gruw bij de inflatie van beloftes, plannen en programma's die voor elk wat wils beloven in een gouden Land van Cocagne, maar waarvan wenu al weten dat ze na de verkiezingen zullen botsen op budgettair beton. Omdat ik mij stoer aan de cavalerie van eisenbundels van alle beroepsverenigingen, sociale partners en ander middenveld dat vooral voor het korte gewin en de eigen achterban rijdt. Omdat in heel het campagnegeraas bijna geen gebenedijd woord valt over de ernst van ons verval, over onze collectieve verarming en over de enorme criserealiteit die elke beleidsvraag zou moeten domineren.

Omdat deze verkiezingen dus in een virtuele realiteit plaatsvinden, in een bijna Romeinse decadentie van zelfbedrog en zinsbegoocheling. Omdat bij de dageraad van 8 juni de ontzuivering zal volgen, de crisis die pijnlijke antwoorden vergt, het budget dat mateloos ontspoord en het bestuur

De echte inzet van de verkiezingen is de impotentie van de Belgische democratie

dat opnieuw voor het moeras staat van communautaire twisten, van persoonlijke afrekeningen en van partijpolitieke impasse. Omdat ik weet dat we al twee cruciale jaren verloren hebben in een politieke woestenij die we met groeiende gewenning en lijdzaamheid gadeslaan. Omdat ik vrees dat deze verkiezingen nog meer versplintering en nog minder politieke daadkracht zullen opleveren. Omdat nu al zeker lijkt dat na de verkiezingen de volgende crisis start: die van de federale regering.

Omdat ik mij erger aan de traditie van beroepspolitici die niet anders kennen dan reguleren en andermans geld verdelen, die decennialang zichzelf en hun partij moeten heruitvinden om te overleven en uiteindelijk hun kinderen in dynastieke opvolging steken. Omdat ik weet dat de Belgische kiezer toch niet de politici heeft die hij verdient, want de pikorde op de lijsten wordt in partijhoofdkwartieren beslecht en de kiesomschrijvingen verhinderen verkiezing op eigen kracht. Omdat de Belgische kiezer nog veel minder het beleid heeft dat hij verdient, doordat mijn en uw individuele stem verwaterd, vermorzeld en versnipperd wordt in de machine van evenredige vertegenwoordiging en communautaire verkalking waardoor geen enkele krachtige meerderheid in dit land nog kan opstaan.

“

De crisis van de vorige “Malgoverno” van dertig jaar geleden, met zijn gigantische staatsschuld, gedumpte bruggepensioneerden en opgeblazen overheidsapparaat, sleuren we nog altijd mee. We zijn volop bezig de volgende generatie eenzelfde juk aan te meten

”

Omdat ik weet dat zelfs de meest idealistische politicus wordt fijngemalen en opgeslokt door de schertsdemocratie die België heet. Omdat de zindelijkheid ontbreekt om collectief de zelfvoedende waanzin van het politieke machtsspel te stoppen en het algemeen belang voor één keer te laten voorgaan. Omdat democratie een heilig goed is dat hier van binnenuit verkankert en ons allemaal verziekt. Omdat we de crisis van de vorige “Malgoverno” van dertig jaar geleden, met zijn gigantische staatsschuld, gedumpte bruggepensioneerden en opgeblazen overheidsapparaat, nog altijd meesleuren. En omdat we volop bezig zijn de volgende generatie eenzelfde juk aan te meten.

op de arbeidsmarkt. Zeker, er ligt een laag karikatuur en emotie op de loden schoenen waarmee ik op 7 juni het stemhokje zal betreden – bij wie niet? Maar de grond van de zaak is dit. Het gaat in deze verkiezingen maar om één punt: hoe komen wij – in Europa, België en Vlaanderen – deze crisis zo snel mogelijk te boven? Hoe geraken we opnieuw competitief, hoe krijgen we mensen aan het werk, hoe kunnen we de economische motor sneller doen draaien, hoe betalen we de vergrijzing, hoe maken we de imploderende sociale zekerheid opnieuw duurzaam, en dat allemaal met budgettaire discipline? Hiervoor hebben we vandaag weinig realisme, nog minder werkbare antwoorden

De echte inzet van de verkiezingen is de impotentie van de Belgische democratie

en helemaal geen vermogen tot politieke daden. De inzet van 7 juni is of onze democratische impotentie ten goede of ten slechte zal keren.

Ik laaf mij aan de spirituele wijsheid dat we de wind van de tegenstand niet moeten vrezen, omdat een vlieger pas opstijgt tegen de wind in. Aan de wetenschap dat we zoveel beter kunnen precies omdat we het nu zo slecht doen. Ons land heeft al hetere vuren doorgestaan en daarin de daadkracht van nieuwe consensus gevonden. Dat hebben we in deze sleuteltijd nodig. Laat het lot en de kiezer mij verrassen, zodat catharsis mogelijk wordt.

Marc De Vos

Directeur van het Itinera Institute
Docent UGent

Verschenen als column in De Standaard van 29 mei 2009.

Onafhankelijke denktank en doetank voor duurzame economische groei en sociale bescherming.
"Think-tank" et "do-tank" indépendant pour une croissance économique et une protection sociale durables.

Itinera Institute VZW-ASBL

Boulevard Leopold II Laan 184d - B-1080 Brussel - Bruxelles

T +32 2 412 02 62 - F +32 2 412 02 69

info@itinerainstitute.org www.itinerainstitute.org